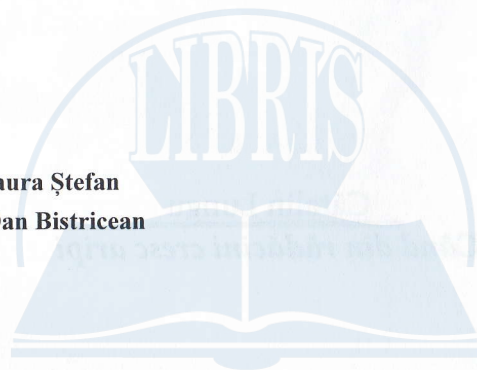

Coperta: **Laura Ștefan**

Corector: **Dan Bistricean**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LUNGU, CĂTĂLIN

Când din rădăcini cresc aripi / Cătălin Lungu. –
Brăila : Proilavia, 2014
ISBN 978-606-8375-56-4

821.135.1-31

ISBN 978-606-8375-56-4

Cătălin Lungu

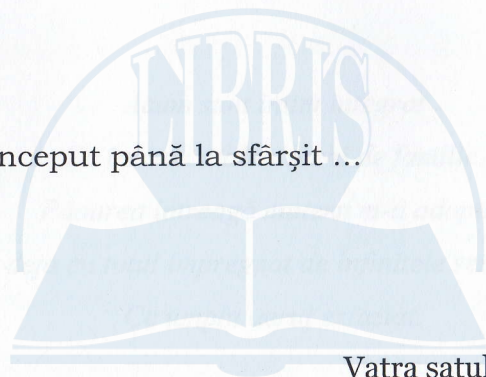

***Când din rădăcini
cresc aripi***

PROILAVIA
Brăila, 2014

De la început până la sfârșit ...

Vatra satului 3

Stâna 15

Lupul 31

Taine 41

Vecina 50

Tiroliana 57

Stihuri 63

Sihastrul 77

Când din rădăcini cresc aripi 87

Vatra satului

Trenul alunecă grăbit, șerpuind printre colinele arse de soare. În compartimentul de navetiști, dialogurile alternează cu pauze lungi, hibernale, în care nu se aude decât sforăitul vreunui muncitor doborât de amestecul dintre osteneala zilei de lucru și legănatul monoton al vagonului.

Pe canapeaua de lângă ușă, stă privind prin fereastra plină de praf și urme de ploaie, un adolescent îmbrăcat simplu și ținând strâns în brațe un rucsac. E aproape nemișcat. Doar din când în când, un oftat adânc și prelung îi scutură pieptul.

Țiuitul surprinzător și energetic al locomotivei îl face să tresară. Trenul trece printr-un petec de câmpie,

arcuindu-se pentru câteva clipe într-o curbă largă. Privind cu atenție în zare, băiatul încearcă să deslușească cât mai mult din imaginea satului ce începe să se contureze pe linia orizontului. Clădirea care crește pe măsură ce trenul se apropie, face ca amintirile să-i cuprindă năvalnic mintea și inima.

În curând va coborî în gara unde sosea aproape în fiecare vară cu părinții lui, strecurându-se printre călători până pe alea din spatele gării, mărginită de tufe de măceș crescute haotic.

Acum era însă altfel. Era un băiețandru singur, cu o umbră de mustață și o privire ageră, dar abătută. Ochii săi albaștri adună la un loc, un crâmpei din infinitul senin al unei frumoase zile de vară și nostalgia a ceva de care, cel puțin pentru moment, nu se mai poate bucura: compania părinților săi...

Presăți de datorii și de norii unei vieți lipsite de perspectivă, aceștia au ales să plece să muncească în altă țară. Pe băiat l-au trimis aici, la singurele lor rude: bunicii din partea mamei.

În micuța gară, tufele de măceș erau la locul lor, poate mai rare și mai prăfuite. Nici călătorii nu mai sunt așa de mulți ca în amintiri. Majoritatea celor buni de muncă s-au mutat la oraș. Doar câțiva bărbați atașați de lumea satului, mai fac naveta între slujba din orașul vecin și gospodăriile țărănești.

Ajungând în spatele gării, văzu pe ulița principală o căruță cu un cal negru, proaspăt țeșălat. În căruță, aștepta cu pălăria dată pe ceafă, bunicul său. Ținea în mână un bici cu o fundă roșie la capăt, legată probabil să alunge deochiul de la mândrul său roib.

Ștefan își îndreptă pașii către ei și se opri în fața calului. Scoase din buzunar un măr pe care îl întinse darnic spre botul animalului. Acesta prinse interesat în nările largi, mirosul proaspăt al fructului și, apucându-l, îl zdrobi între dinții mari și galbeni.

Bunicul privea zâmbind la perechea de prieteni ad-hoc. Apoi îi întinse băiatului dreapta sa:

- Urcă, fiule! Pot să îți spun așa, nu?

Ștefan apucă mâna bătătorită și caldă a bunicului, urcând sprinten în căruță:

- Cu siguranța... Bunica unde este?

- Cred că stă la poartă și se uită pe drum după noi. Să n-o lăsăm să aștepte.

Bătrânul smuci scurt hățurile și calul porni cu pas domol prin praful drumului de țară. Casele țărănești, vechi dar mândre, rămâneau una după alta în urma căruței. Ici și colo, câte cineva răsare în spatele gardului, curios să-i vadă pe cei ce răscolesc liniștea din vremea prânzului.

Era o zi plăcută de iunie și printre dealurile care înconjoară satul ca niște străjeri voinici, adie un vânt subțire și călduț. Pe coastele lor domoale, se văd împrăștiate grupuri mici de țărani care cosesc și-apoi ridică căpițe dătătoare de nădejde pentru iarnă. În valea în care este așezat satul, alunecă miros dulce de flori și fân proaspăt cosit.

- A trecut ceva timp de când ai fost ultima dată pe aici. Nu s-au schimbat prea multe. Doar că acum am rămas mai puțini... Dar rezistăm. Sunt vremuri grele, dar pentru noi când au fost mai bune? Nădăjduim că în timp se vor întoarce cât mai mulți din nou în sat. De muncă e destul.

Copilul privea în jur și ochii i se umeziră. Se gândi că poate, dacă părinții lui nu ar fi plecat din sat, lucrurile ar fi stat altfel acum... Oricum, până la urmă e bine că s-a întors aici. Știe că Dumnezeu va aranja lucrurile așa încât fiecare să afle vre-un folos.

- Școala mai funcționează? - întrebă băiatul. Nu prea văd copii prin curțile oamenilor.

- În curând o să trecem prin fața ei. Domnu' director a salvat-o, că voiau să o închidă. Copii puțini... Da' au mai adunat de prin satele vecine și acum să vezi ce colb se ridică în urma lor când se pornesc la joacă!

Ștefan se bucură. Este bine că școala rămăsese în picioare. S-a temut că aici nu va avea unde să învețe. Acum era sigur că avea să își facă noi prieteni. Îl vor ajuta să cunoască toate obiceiurile și rânduielile din viața satului.

- Uite școala. Orele s-au terminat pentru astăzi și oricum peste câteva zile va începe vacanța de vară. Doar coana Nastasia a mai rămas pe aici să dea cu mătura prin curte.

- Ce faci, Dumitre? Ți-a venit nepotul?